

Sygn. akt IV KK 460/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **J. T.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2019r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 grudnia 2016r.,

sygn. akt II K (...) zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 listopada 2018r., sygn. akt II AKa (...)

na podstawie art. 532§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego na uwzględnienie nie zasługiwał.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek o wstrzymanie orzeczenia powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zawiera, ograniczając się do wskazania na wagę – w ocenie obrony – podniesionych w kasacji zarzutów.

Stwierdzić zatem wypada, że sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania kary. Nie można bowiem zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok. Sama ocena zasadności podniesionych zarzutów też nie może być postrzegana jako jednoznaczna skoro w odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w C. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Powyższe należy odnieść również do zarzutu opartego na wskazaniu bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci przedawnienia czynu, za który skazanie nastąpiło w pkt 29 wyroku Sądu Okręgowego. Nie tyle jednak należy podzielić tu argumentację oskarżyciela, co dostrzec, że mając na uwadze wymiar kary za ten czyn i orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady zbliżonej do pełnej absorpcji, nie można w tym wypadku mówić o wskazanych wyżej skutkach o charakterze nieodwracalnym, związanych z wykonaniem tej części kary.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as